

תת"ע 5212/03/21 - מדינת ישראל נגד אורנה טל

בית משפט השלום לתעבורה בחדרה

תת"ע 5212-03-21 מדינת ישראל נ' טל
בפני כבוד השופטת עידית פלד

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

אורנה טל

הנאשמת

הכרעת דין

1. כנגד הנאשמת הוגש כתב אישום בגין עבירה של נהיגה ברכב ובעת שהרכב היה בתנועה אחזה או השתמשה בטלפון שלא באמצעות דיבורית, בניגוד לתקנה 28(ב)(1)(א) לתקנות התעבורה.
2. על פי הנטען בכתב האישום, בתאריך 31.05.2020 בשעה 09:25, בחריש, דרך ארץ פינת צאלון, נהגה הנאשמת ברכב פרטי מסוג יונדאי, ובעת שהרכב היה בתנועה אחזה או השתמשה בטלפון שלא באמצעות דיבורית.
3. הנאשמת הודתה בנהיגה במקום ובזמן, וכפרה בביצוע העבירה. הנאשמת טענה כי לא דיברה, ולא החזיקה בטלפון, וכי "יצאתי מקופת חולים, נכנסתי לאוטו, לקחתי את הטלפון מהמושב והדבקתי אותו למנשא. אולי הוא מדבר על הרגע הזה. אבל לא דיברתי ולא החזקתי את הטלפון" (עמוד 1 שורות 12-15).
4. ישיבת הוכחות התקיימה ביום 10.10.2021.
5. מטעם המאשימה העיד השוטר האוכף, אנאס כעבייה, אשר ערך את הדו"ח ת/1 וצילם במצלמת הגוף את הסרטונים שהוגשו בדיסק ת/2; ומטעם ההגנה העידה הנאשמת עצמה.
6. בתום שמיעת הראיות, סיכמו הצדדים טיעוניהם בעל פה בפניי.

7. לאחר שבחנתי גרסאות הצדדים, הראיות שהוגשו מטעמם ושמעתי את עדויותיהם, ולנוכח התרשמותי הישירה מהעדויות, השתכנעתי מעל לכל ספק סביר כי הנאשמת עברה את העבירה המיוחסת לה בכתב האישום וזאת מהנימוקים הבאים.

8. תקנה 28(ב) לתקנות התעבורה קובעת, כי אין לאחוז בטלפון או להשתמש בו ללא דיבורית. על פי הפסיקה, האחיזה בטלפון הנייד בזמן הנהיגה מהווה, כשלעצמה, עבירה לפי התקנה, ואין צורך להוכיח מהו השימוש המסוים אותו ביצע הנהג בטלפון בזמן הנהיגה ברכב (רע"פ 10020/16 **ברוך בן יוסף נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 24.04.2018)).

9. בענייננו, אין מחלוקת כי הנאשמת נהגה ברכבה הפרטי, במועד ובמקום המצוינים בכתב האישום; אלא שלטענת הנאשמת, היא לא דיברה ולא החזיקה את הטלפון.

10. מטעם המאשימה העיד השוטר אנאס כעבייה, אשר ערך את הדו"ח ת/1, וציין בו: "במהלך אכיפת עבירות תנועה נעמדתי כיכר הזיתים בפינת צאלון כאשר אני מתצפת לעבר כביש דרך ארץ הבחנתי ברכב הנ"ל נהוג ע"י אישה כאשר בזמן נהיגה החזיקה בידה הימנית מכשיר טלפון בגובה הגה מיד נסעתי אחריה סימנתי לה לעצור במקום בטוח ניגשתי לנהגת ביקשתי רשיונות הסברתי לנהגת מהות העבירה ועל כך נרשם דוח זה הנהגת הייתה לבדה חלונות שקופים קשר עין רציף מזג אוויר נאה אור יום

דברי מקבל/ת הדו"ח: הוצאתי אותו והדבקתי אותו במתקן".

בחקירתו בפני העיד השוטר כי "בגדול אני זוכר את הרישום הדוח, ופרטים מעבר אני יכול להיעזר בסרטון מצלמת גוף ואני זוכר. ... באותו יום לא כל דוח אני זוכר, אבל את הסיטואציה שלה אני כן זוכר כי ברישום סיום הדוח נאמר שאני דחפתי, דברים שלא קשורים לדוח. לכן גם זכור לי הדבר הזה. כל מהלך הטיפול באירוע ורישום הקנס צולם. אני לא שוטר צעיר, ובטח לא אאבד את הפרנסה שלי בגלל דוח תנועה. אני אוכף חוק ולא עבריין." (עמוד 3 שורות 20-26).

בחקירתו הנגדית, כשנשאל השוטר האם ראה את הנאשמת בוודאות מחזיקה את הטלפון ביד, העיד השוטר: "בוודאי, אם היה לי סיכוי אחד אחוז שלא החזקת לא הייתי רושם את הדו, אני יודע מה זה 1000 ₪. אני הכי רחמן עם דוחות והכי קל עם שיקול דעת, ואם רשמתי דוח זאת אומרת שהחזקת את הטלפון ... **א' את אומרת שאני משקר, בסרטון של מצלמת הגוף את מאמתת שהחזקת את הטלפון, הסעיף מדבר על אחיזה או שימוש ואני לא יכנס לך לתוך הטלפון כדי לדעת מה עשית ואיך השתמשת ... אני לא יודע מאיפה יצאת, מאיפה נסעת, ציינתי את כל מהלך הטיפול בדוח, איפה עמדתי ואיפה את עשית את העבירה. אם יש לך את האומץ להגיד שדחפתי אותך אז את יכולה להגיד כל מיני דברים וגם שלא החזקת את הטלפון ... אני עושה את העבודה שלי, אני לא מכיר אותך. אני שוטר וזה חלק מהתפקיד שלי לרשום דוחות על עבירות. עשית עבירה ואני רושם קנס.**" (עמוד 4 שורות 12-30).

עדות השוטר אמינה בעיני, והיא לא נסתרה בחקירה נגדית, ולא מצאתי כל סיבה לפקפק באמינותו, ואני סבורה כי עדותו משקפת נאמנה את נסיבות המקרה.

מדובר במצב שהשוטר ראה את ביצוע העבירה במהלך פעולת אכיפה כאשר הוא עומד סטטי בניידת ומתצפת לעבר הכביש, והייתה לו אפשרות ברורה להבחין בוודאות באחידה בטלפון, כפי שצוין בדו"ח ת"1, וכפי שהשוטר העיד בחקירתו בפני.

לכך יש להוסיף את סרטון המפגש עם הנהגת כפי שצולם במצלמת הגוף של השוטר-ת"2, ממנו עולה כי בדבריה הראשונים של הנהגת לשוטר, הכחישה הנאשמת כי אחזה בטלפון; ובהמשך אמרה: "אני לא החזקתי את הטלפון ביד. אני לקחתי את הטלפון כי אני נוסעת לעבודה לחדרה... יש מצב שלקחתי אותו והנחתי אותו פה במגנט. אני לא החזקתי אותו כי אין לי למי לדבר עכשיו ואין לי עם מי להתעסק עכשיו". בהמשך, במועד קבלת הדו"ח, דבריה של הנאשמת היו: "אני חד משמעית לא החזקתי את הטלפון ביד. אני לקחתי את הטלפון והנחתי אותו במקומו פה... לא היתה לי שום שיחת טלפון לא דיברתי בטלפון לא התכוונתי להשתמש בו, הוצאתי אותו מהתיק ושמתיו אותו במקום שלו... אני חושבת שזאת תלונה קנטרנית והשוטר הזה דחף אותי ופגע בי והוא יקבל על זה תלונה". (הדגשות אינן במקור, ע.פ.).

בהקשר זה יצוין, כי על פי הדין, עצם אחיזת מכשיר הטלפון ביד בזמן נהיגה מהווה עבירה, וקיים איסור לאחוז בטלפון אף מבלי להשתמש בו.

11. מטעם ההגנה העידה, כאמור, הנאשמת, אשר העידה כי "נסעתי בדרך ארץ, שמעתי מאחורה צפצופים לא התייחסתי אליהם בהתחלה והמשכתי לנסוע. באיזשהו שלב הצפצופים התגברו ואז התחיל לעשות לי עם האורות ואז הבנתי שמתייחסים אלי ועצרתי בצד. הוא בא ביקש רישיונות, לא הבנתי מה הוא בכלל רוצה ואז הוא אמר את הנשוא של הטלפון, נגעתי בטלפון, הלחיץ אותי, לא הבנתי מה הוא רוצה מחי. ניסיתי לחשוב למה הוא אומר שנגעתי בטלפון ובאיזה סיטואציה הוא ראה שנגעתי בטלפון, ואז אמרתי אולי כשיצאתי מקופת חולים הוא ראה ששמתיו את הטלפון במתקן מגנט על השמשה, וגם אז לא הייתי במצב של נסיעה, יוצאים מרחוב צדדי ופניתי ימינה ותוך כדי אולי שם. זה לא כביש, זה הכל עמוס שם. יצאתי מהחנייה וברגע שיצאתי מהחנייה יכול להיות ששמתיו את הטלפון, וזו הסיטואציה היחידה שיכולה הייתה שהחזקתי את הטלפון. המנשא של הטלפון היה מודבק בזמנו בשמשה ומעליו יש כזה כמו מובייל לוכד חלומות שעד עכשיו יש לי את זה באוטו, ויכול להיות שהזזתי את המנשא, אבל חד משמעית לא החזקתי את הטלפון, לא דיברתי בטלפון ולא עשיתי שום דבר שהצדיק שהוא יעצור אותי ויתנהג כמו שהוא התנהג אליי, כוונתי בצורה הזאת שהוא מלחיץ תני לי את הרישיונות, וגם כשאמרתי שהוא דחף אותי, שהוא דחף אותי להגיד את הדברים. אין לי סיבה לשקר, אין לי סיבה, אם הייתי לרגע חושבת שעשיתי משהו לא בסדר הייתי משלמת את הדוח כמו ילדה טובה, זה לא פייר, זה לא בסדר. זו התנהגות לא תקינה של עובד ציבור חד משמעית." (עמוד 5 שורות 8-22).

בחקירתה הנגדית העידה הנאשמת כי אין לה היכרות מוקדמת עם השוטר "ממש לא. מה לי ולמשטר. אני לא מכירה אותו." (עמוד 5 שורה 26); כאשר לדבריה שנשמעו בסרטון שהשוטר דחף אותה והיא תגיש נגדו תלונה, העידה כי: "זה היה יותר מדי סערת רגשות באותו זמן. ... אני לא זוכרת בדיוק מה היה שם. אם הייתי בטוחה שאני רוצה להתלונן מולו כי הוא פגע בי פיזית משהו הייתי עושה את זה, מכיון שהכל היה לחץ אז לא עשיתי את זה. אם הייתי חושבת שהוא דחף אותי פיזית אז הייתי בהחלט מתלוננת נגדו כדי שהוא לא יעשה את זה שוב." (עמוד 5 שורה 27 - עמוד 6 שורה 3); וכשנשאלה מה הלחיץ אותה, העידה: "בזה שהוא משקר לי בפרצוף. שוטר בתפקיד ציבורי עומד מולי ומשקר ועומד ואומר שהחזקתי את הטלפון למרות שאני לא דיברתי בטלפון. ... זה בעצם השקר שלו. לא על הדוח. אם אני לא בסדר

אני ילדה גדולה. השקר שלו שהבנאדם עומד מולי ומשקר לי במצח נחושה. זה מה שהרתיח אותי. יכול להיות כהרמתי את הטלפון למנשא או שנגעתי במובייל אבל אני לא אחזתי בטלפון ולא השתמשתי ולא דיברתי בטלפון." (עמוד 6 שורות 6-11), וכשנשאלה מאיפה הוציאה את הטלפון, העידה כי "הוא היה על המושב של האוטו אבל זה לא היה. אני לא הבנתי מה הוא רוצה. לאחוז זה להחזיק משהו ביד אבל זה לא היה, מקסימום הנחתי במתקן ועל זה לא צריך לתת דוח. ההתנהגות הברוטלית, כל המצב הלא הוגן הזה לא נראה לי הגיוני" (עמוד 6 שורות 13-15).

12. לאחר ששמעתי את העדויות, ולנוכח התרשמותי הישירה מהעדויות, הנני מעדיפה את עדותו היחידה של השוטר האוכף, שהייתה עקבית ברורה ואמינה, על פני עדות הנאשמת.

לעניין יתרונות עדות השוטר על פני הנאשם שעה שמדובר בעדות מול עדות, והעדפת עדות שוטר על פני עדות נאשם ראו ע"פ (מחוזי ירושלים) 40140/07 **יצחק אבישר נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 29.05.2007); וע"פ (מחוזי תל אביב-יפו) 4004/98 **יוסף ורשבסקי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 13.12.1998), שם עמד בית המשפט על יתרונות עדות השוטר על פני הנאשם שעה שמדובר בעדות מול עדות, "מילה כנגד מילה".

13. ובענייננו, אני סבורה כי לא נסתרה "עדיפות" עדות השוטר על פני עדות הנאשמת. עד התביעה, השוטר אנאס כעבייה, תיעד בדו"ח (ת/1) באופן מפורט את נסיבות ביצוע העבירה, תוך התייחסות לכל רכיביה ולעובדות הרלוונטיות לאישום; ועדותו של השוטר האוכף הייתה ברורה, עניינית, עקבית, ומהימנה ולא נסתרה בחקירה נגדית, ושוכנעתי כי היא משקפת את העובדות כפי שראה אותן השוטר בעת ביצוע העבירה, לפיהן הנאשמת אחזה בטלפון.

יתרה מכך, עדותו של השוטר האוכף קיבלה למעשה חיזוק מדברי הנאשמת עצמה, כעולה מסרטון המפגש עם הנהגת כפי שצולם במצלמת הגוף של השוטר (ת/2), בתשובתה לאישום, ומעדותה בפני, לפיהם הוציאה ולקחה את הטלפון מהתיק והניחה אותו במתקן.

גם דבריה של הנאשמת לשוטר האוכף במועד קבלת הדו"ח (כפי שנשמעו בסרטון ת/2), כי השוטר דחף אותה ופגע בה, עובדה שהתבררה בעדות הנאשמת עצמה כלא נכונה, מערערת את אמינות גרסת הנאשמת ומחזקת את ראיות התביעה; ואינני מקבלת בעניין זה את גרסת הנאשמת לפיה "גם כשאמרתי שהוא דחף אותי, שהוא דחף אותי להגיד דברים", וההסבר המאוחר הינו לטעמי בלתי סביר ומלאכותי.

14. מכל הנימוקים הנ"ל, לאחר ששקלתי את כל הראיות והעדויות, אמינה ועדיפה עלי גרסת השוטר; ולאחר שהזהרתי את עצמי כי מדובר בעדות יחידה, שוכנעתי מעל לכל ספק סביר שהנאשמת עברה את העבירה המיוחסת לה בכתב האישום.

15. אשר על כן, הנני מרשיעה את הנאשמת בעבירה של שימוש בטלפון שלא באמצעות דיבורית בזמן נהיגה, בניגוד לתקנה 28(ב)(1)(א) לתקנות התעבורה.

ניתנה היום, י"ט חשוון תשפ"ב, 25 אוקטובר 2021, במעמד הצדדים

